

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.231 van 4 november 2002
in de zaak A. 122.952/IX-3401.**

In zake : Francis WILLIO,
die woonplaats kiest bij
advocaat bij het Hof van Cassatie B. MAES,
kantoor houdende te TERVUREN,
Jezus Eiklaan 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOOGHE en S. SOTTIAUX,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Francis WILLIO, advocaat-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen, op 25 juni 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 17 mei 2002 waarbij Yves LIEGEOIS, advocaat-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen, wordt aangewezen voor het adjunct-mandaat van eerste advocaat-generaal bij dat hof voor een termijn van drie jaar;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van hetzelfde besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat bij het Hof van Cassatie B. MAES, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat S. SOTTIAUX, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Krachtens de nieuwe artikelen 58bis en 259quinquies van het Gerechtelijk Wetboek is de functie van eerste advocaat-generaal bij een hof van beroep een adjunct-mandaat dat wordt toegewezen voor een periode van drie jaar, hernieuwbaar na evaluatie. De aanwijzing gebeurt door de Koning op gemotiveerde voordracht, door de korpschef, van twee kandidaten. Na negen jaar ambtsvervulling wordt de mandataris, na evaluatie, vast aangewezen.

1.2. Met een brief van 15 oktober 2001 stelt de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen de belanghebbenden in kennis van de vacature van het adjunct-mandaat van eerste advocaat-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen. Zij vraagt de kandidaten om hun inzichten op een gemotiveerde wijze uiteen te zetten.

Er worden drie kandidaatstellingen ingediend, namelijk door verzoeker, door Yves LIEGEOIS en door André VAN INGELGEM, allen advocaat-generaal bij het voornoemde hof van beroep.

1.3. Met een brief van 28 november 2001 aan de minister van Justitie doet de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen een gemotiveerde voordracht voor het te begeven adjunct-mandaat. Zij bespreekt elk van de drie kandidaten waarbij zij een overzicht geeft van de motivatie die de kandidaten hebben verstrekt. Ten informatieven titel voegt zij het onderdeel van het jaarverslag 2000 bij dat betrekking heeft op de door Yves LIEGEOIS geleide sectie en een nota die

deze opstelde in verband met het strafrechtelijk beleid waarover hij spreekt in zijn motivering. Zij besluit haar uiteenzetting als volgt :

"Op basis van de hierboven aangehaalde motiveringen, die slechts een samenvatting bevatten van de geschreven toelichtingen naar aanleiding van zijn kandidatuur tot aanwijzing als eerste advocaat-generaal, meen ik dat aan de Heer LIEGEOIS een voordracht dient voorbehouden te worden, die naast deze van de Heer WILLIO en de Heer VAN INGELGEM, mijn voorkeur verdient. Hoewel de Heer LIEGEOIS geenszins aanspraak kan maken op kwestieus adjunct-mandaat op basis van de klassieke dienstanciënniteitsregels, dient aangestipt in welke mate hij niet alleen op een zeer eigentijdse wijze de sectie van de Kamer van Inbeschuldigingstelling leidt, maar ook alle mogelijke evoluties op wetgevend vlak opvolgt en mee richting geeft. Bijgevolg is de Heer LIEGEOIS niet enkel een zeer bekwaam magistraat, die elke finesse van het rechtsgebeuren opvolgt en later evalueert, maar is hij buitendien een magistraat die op pragmatische wijze wenst invulling te geven aan de kerngedachten van de meest fundamentele hervorming die het Openbaar Ministerie de komende maanden en jaren te wachten staat.

Rekening houdend met alle hierboven ontwikkelde bedenkingen en met inachtneming van de voorgeschreven criteria waaraan een eerste advocaat-generaal dient te beantwoorden, inclusief het toegevoegde criterium 'organisatorische vaardigheden', ben ik van oordeel dat aan U dient voorgedragen te worden :

- als eerste kandidaat : de Heer LIEGEOIS
- als tweede kandidaat : de Heer WILLIO".

1.4. Het koninklijk besluit van 17 mei 2002, voorwerp van de onderhavige vordering tot schorsing, wijst Yves LIEGEOIS aan tot eerste advocaat-generaal voor een termijn van drie jaar. Het is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen respectievelijk de heer LIEGEOIS, als eerste kandidaat, en de heer WILLIO, als tweede kandidaat, heeft voorgedragen voor de functie van eerste advocaat-generaal;

Overwegende dat in het advies met betrekking tot beide kandidaten door de procureur-generaal wordt benadrukt dat de voordracht afwijkt van de klassieke dienstanciënniteitsregels, doch met inachtneming van de voorgeschreven criteria waaraan een eerste advocaat-generaal dient te beantwoorden, inclusief het toegevoegde criterium 'organisatorische vaardigheden', betrokkene de voorkeur verdient;

Overwegende dat in de vergelijking van beide kandidaten opvalt dat de heer WILLIO een aantal waardevolle beschouwingen vooropstelt, doch niet tot diezelfde efficiëntie komt die wel eigen is aan de heer LIEGEOIS;

Overwegende dat hij sinds 1 februari 1998 de leiding (heeft) van de kamer van inbeschuldigingstelling, waar hij een werkelijke team-spirit heeft kunnen uitbouwen, ingevolge de wijze waarop hij zijn leidinggevende functie heeft ingevuld;

Overwegende dat de heer LIEGEOIS bovendien pogingen heeft ondernomen ter verbetering van de werkingsmogelijkheden van de financiële sectie van het parket van eerste aanleg te Antwerpen, actief heeft geparticipeerd in de hoorzitting van de parlementaire senaatscommissie betreffende de

georganiseerde criminaliteit en in het kader van de wet Franchimont een zeer exhaustieve circulaire heeft geschreven;

Overwegende dat hij eveneens van zeer nabij betrokken is geweest bij zowel evaluaties van de zogenaamde Franchimontwetgeving, als ter gelegenheid van wetswijzigingen in het raam van het snelrecht en de stroomlijning van de rechtspleging voor het Hof van Assisen;

Overwegende dat zijn organisatorische vaardigheden hem toelaten een uitgebreid takenpakket te beheersen en op te volgen en onder zijn impuls meerdere ideeën concrete gestalte hebben gekregen, waarvan de meest recente verband houden met de verdere invulling van het strafrechtelijk beleid, eens de verticale integratie in voege zal zijn getreden;

Overwegende dat betrokkene niet enkel een zeer bekwaam magistraat is, die elke finesse van het rechtsgebeuren opvolgt en later evalueert, maar bovendien een magistraat is die op pragmatische wijze wenst invulling te geven aan de kerngedachten van de meest fundamentele hervorming die het Openbaar Ministerie de komende maanden en jaren te wachten staat;

Overwegende dat de hoge bekwaamheid en de stuwende kracht, eigen aan de heer LIEGEOIS, niet in diezelfde mate is terug te vinden bij de heer WILLIO, en de voorkeur van de procureur-generaal ten volle kan worden bijgetreden;"

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel "schending van het gelijkheidsbeginsel inzake benoemingen in openbare ambten, machtsoverschrijding en machtsafwendings" aanvoert; dat hij in het middel in essentie betoogt dat er geen behoorlijke vergelijking van de titels en verdiensten tussen hem en Yves LIEGEOIS werd gedaan; dat verzoeker daarvoor de volgende gegevens en argumenten aanvoert :

- verzoeker stelt vooreerst dat hij zich op een aantal objectief verifieerbare voordelen kan beroepen die hem ten opzichte van Yves LIEGEOIS in redelijkheid grotere aanspraken geven, inzonderheid, zijn grotere anciënniteit niet alleen op het parket-generaal te Antwerpen maar ook als advocaat-generaal met daaruit volgend zijn zeer rijke en veelzijdige algemene en bijzondere beroepsondervinding, het feit dat hij, anders dan Yves LIEGEOIS, jarenlang de procureur-generaal heeft vervangen, dat hij in 1995 de openingsrede ter gelegenheid van het nieuwe gerechtelijk jaar opstelde en uitsprak; dat hij reeds een periodieke evaluatie onderging en Yves LIEGEOIS nog niet en dat zijn verdiensten uitsluitend aan hemzelf toe te schrijven zijn terwijl

Yves LIEGEOIS zelf verklaart dat ze voor een groot deel aan teamwork te danken zijn;

- het aangevochten aanwijzingsbesluit bevat geen echte vergelijking van titels en verdiensten maar grotendeels slechts het eenzijdig overnemen van bepaalde voor Yves LIEGEOIS voordelige passussen uit de gemotiveerde voordracht van de procureur-generaal, die zelf eenzijdig en onvolledig was; daarbij zijn de beweringen dat hij “niet tot diezelfde efficiëntie komt die wel eigen is aan de heer LIEGEOIS” en dat “bekwaamheid en (...) stuwende kracht (...) niet in diezelfde mate (...) terug te vinden” zijn bij hem als bij Yves LIEGEOIS, duistere en vage overwegingen die niet steunen op enig gegeven uit het dossier; overigens zijn de verdiensten van voornoemde van recente datum, berusten zij op contacten met het kabinet van de minister en heeft ook verzoeker een zekere tijd leiding gegeven aan de kamer van inbeschuldigingstelling;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker terecht wijst op een aantal gegevens welke de benoemende overheid in aanmerking had kunnen nemen in zijn voordeel, zoals zijn grotere anciënniteit; dat de aanwijzing van een eerste advocaat-generaal echter, zoals blijkt uit de bepalingen van artikel 259quinquies, §1, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, een benoeming naar keuze is; dat de benoemende overheid derhalve niet verplicht is een doorslaggevend belang te hechten aan bepaalde gegevens zoals de anciënniteit; dat vooreerst de vraag is of dat gegeven, en ook de andere gegevens welke verzoeker in zijn voordeel aanhaalt, van die aard zijn dat de benoemende overheid, door ze dat belang niet toe te kennen, een volstrekt onredelijke beslissing heeft genomen, met andere woorden dat verzoekers grotere aanspraken een dergelijke graad van evidentie vertonen dat het ten enenmale onbegrijpelijk is hoe men eraan voorbij zou kunnen gaan; dat hierbij ook in acht genomen moet worden dat zij bij haar keuze heeft gesteund op andere gegevens die naar haar oordeel in het voordeel van de benoemde waren; dat vervolgens moet worden nagegaan of de benoemende overheid alle voorhanden zijnde gegevens correct tegen elkaar heeft afgewogen, met andere woorden daadwerkelijk een vergelijking van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten heeft gedaan, en of haar definitieve keuze naar recht en redelijkheid is verantwoord, hetgeen uiteindelijk moet kunnen blijken uit de in het benoemingsbesluit uitgedrukte motieven zelf, uit het daaraan voorafgaande advies en uit de gegevens van het administratief dossier; dat de Raad van State zich bij die beoordeling niet in de plaats kan stellen van de benoemende overheid;

3.2.2. Overwegende dat verzoekers grotere anciënniteit op het parket-generaal (19 jaar tegenover 13 jaar) niet dermate groot is dat er daaruit alleen in redelijkheid direct zichtbaar grotere aanspraken voortvloeien voor verzoeker; dat daarenboven de anciënniteit slechts één element van vergelijking is; dat het feit dat verzoeker vaak de procureur-generaal heeft vervangen tijdens diens afwezigheid, dat hij in 1995 een openingsrede heeft uitgesproken en dat hij reeds werd geëvalueerd als “zeer goed”, niet op kennelijk grotere aanspraken duiden, te meer daar wat het eerste betreft hij de procureur-generaal verving “gelet op zijn anciënniteit”, gegeven dat in de rechterlijke macht doorgaans de voorrang onder de leden bepaalt; dat aan het uitspreken van een openingsrede geen doorslaggevend belang kan worden gehecht; dat het feit dat verzoeker reeds als zeer goed werd geëvalueerd evenmin een gunstig, laat staan duidelijk zichtbaar onderscheidend gegeven ten opzichte van Yves LIEGEOIS vormt aangezien het niet aan het toedoen van laatstgenoemde te wijten is dat hij nog geen tussentijdse evaluatie heeft ondergaan; dat uit verzoekers grotere anciënniteit zou kunnen worden afgeleid dat hij een rijke en veelzijdige beroepsondervinding heeft opgedaan die wellicht groter is dan die van Yves LIEGEOIS; dat volgens het advies van de procureur-generaal echter ook Yves LIEGEOIS een veelzijdige activiteit heeft ontplooid binnen het parket-generaal; dat hoe dan ook niet blijkt dat de activiteit van verzoeker hem ten opzichte van Yves LIEGEOIS dermate kennelijk grotere en veelzijdiger beroepservaring heeft opgeleverd dat het onbegrijpelijk zou zijn dat er daaraan werd voorbijgegaan; dat daarnaast de procureur-generaal en, in navolging, ook de benoemende overheid, andere gegevens zwaarder hebben laten wegen dan de algemene op grond van hun ervaring verworven kennis, namelijk de organisatorische kwaliteiten van de kandidaten en de wijze waarop zij de fundamentele hervorming die het Openbaar Ministerie te wachten staat invulling wensen te geven;

3.2.3. Overwegende dat meer bepaald de procureur-generaal en de benoemende overheid van mening waren dat Yves LIEGEOIS overeenkomstig dat laatste criterium de voorkeur verdiende op grond van zijn zeer eigentijdse wijze van leiding geven en van de pragmatische wijze waarop hij de hervorming van het Openbaar Ministerie wenst in te vullen, waaraan de benoemende overheid toevoegde dat Yves LIEGEOIS efficiënter is dan de verzoeker en dat hij blijkt geeft van een hogere bekwaamheid en van een grotere stuwende kracht dan verzoeker; dat volgens verzoeker dit weliswaar “duistere en vage overwegingen die niet steunen op enig gegeven uit het dossier” zijn; dat het oordeel van de benoemende overheid *prima facie* echter niet weersproken wordt door de motivering die de beide kandidaten bij

hun kandidatuur hebben gevoegd; dat, inderdaad, verzoeker wel een aantal opmerkingen maakt over de op stapel staande hervormingen maar deze veel algemener zijn en niet de concreetheid en praktische vertaling hebben zoals dit bij Yves LIEGEOIS het geval is; dat ook terecht kon worden geoordeeld dat Yves LIEGEOIS in zijn motivering blijk geeft van een efficiënt en stuwend optreden in verband met de hervormingen van de reglementering en van de organisatie van het parket en dit in meerdere mate dan verzoeker; dat de omstandigheid dat de verdiensten waarop Yves LIEGEOIS zich beroept grotendeels het resultaat zijn van teamwork, de benoemende overheid terecht tot de conclusie kon brengen dat hij blijk gaf van grotere organisatorische en leidinggevende vaardigheden, criterium dat toch belangrijk moet worden geacht voor iemand die als rechterhand en eventueel vervanger van de procureur-generaal zal moeten fungeren; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de voordracht werd gedaan met schending van het gelijkheidsbeginsel en van de bepalingen van artikel 259quinquies, § 1, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek; dat hij vooreerst er zich over beklagt dat de procureur-generaal zelf twee bijlagen heeft toegevoegd aan de kandidatuur van Yves LIEGEOIS zonder dat hij daarvan op de hoogte werd gebracht en zonder dat hem was meegedeeld dat hij eveneens de mogelijkheid had om bijlagen bij zijn kandidatuur te voegen; dat voorts volgens verzoeker het de procureur-generaal niet toekwam om enige rangorde of voorkeur onder de twee voorgedragen kandidaten te laten blijken en dat, zelfs indien zulks toegelaten was, hij van die voorkeur kennis had moeten krijgen; dat verzoeker nog gegevens overlegt aangaande de aangelegenheden die hij op het parket-generaal te Antwerpen had behandeld, zoals organigrammen, door hem opgestelde adviezen aan het ministerie van Justitie en omzendbrieven;

4.2.1. Overwegende dat de twee nota's die de procureur-generaal aan haar advies - en niet aan de kandidaatstelling van Yves LIEGEOIS - heeft toegevoegd stukken zijn waarnaar de voornoemde in de motivering van zijn kandidaatstelling expliciet had verwezen, er telkens uitdrukkelijk bij vermeldende dat dit "ten informatieven titel" was; dat zij niets meer lijkt te hebben gedaan dan de benoemende overheid in alle openheid bijkomende informatie te bezorgen die dienstig kon zijn om de gegeven motivering te beoordelen; dat daarin dan ook geen ongelijke behandeling van de kandidaten kan worden ontwaard;

4.2.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht stelt dat aangezien blijkens artikel 259quinquies van het Gerechtelijk Wetboek de aanstelling geschiedt na gemotiveerde voordracht, de procureur-generaal een rangorde onder de kandidaten mag opmaken; dat het doel van die voordracht immers is aan de benoemende overheid de beste kandidaten voor te dragen; dat niets zich er dan lijkt tegen te verzetten dat de voordragende overheid aangeeft welke van de twee voorgedragen kandidaten volgens haar de beste kandidaat is; dat een benoemingsprocedure met bij de wet geregelde voordrachten en adviezen niet te vergelijken is met een tuchtprocedure of een procedure aan het slot waarvan tegen de betrokkene een beslissing genomen wordt op grond van een ongunstige beoordeling van zijn gedrag; dat, behoudens anders luidend voorschrift, deze dan ook niet in de gelegenheid moet worden gesteld om tijdens ieder stadium van de procedure het standpunt dat de bevoegde overheid inneemt te kritiseren; dat het volstaat dat hij zulks kan doen in het kader van een schorsings- of annulatieberoep tegen de eindbeslissing; dat ook het tweede middel niet ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier november 2000 en twee, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.